

dingster, die toevallig in de buurt is en de kans krijgt? Of is 't Pica's andere ik en hebben de twee overlegd om zoo gedaan te krijgen wat één niet vermag? 't Zou wel zeer geraffineerd zijn. Doch daar zijn ze ook eksters voor.

Weer krijgt Pica het nest vol jong leven, doch weer grijpt Dolf gewelds dadig in en het eksterpaar hervat zijn zwervend leven. Maar Dolf constateert, dat, ondanks zijn ijverig speuren, het aantal eksters in het duin toeneemt. Hij zal er nog eens feller achterheen zitten.

Als 't weer voorjaar wordt, laat hij een bezending vergiftigde eieren komen; mooie, witte eieren, waarin met een fijn spuitje wat phosphor is gespoten.

Op een goeden dag gaat hij ze neersleggen; hiër en dáár een, aan den rand van het elzenbosch, onder een eenszamen boom. De gevolgen zijn vers rassend. Herhaaldelijk vindt hij op zijn duintochten cadavers van eksters en kraaien.

Een mooie morgen in April. De zon straalt uit een strak-blauwen hemel. Een Kievit zwiert en buitelt over het golvende, begroeide vóórduin en kraait luide zijn levensblijheid uit. Daar komt Pica aanwieken. Ze ziet heer Buskruit op haar weg en houdt dus wat links aan; voor den Kievit heeft ze respect; dat is zoo'n onstuimig heer! . . . Het gaat nu recht op den alleenstaanden abeel aan. O, noodlot, dat haar pad

moet kruisen. Ze zet zich op een tak, rekt zich, strekt zich, kijkt naar alle kanten, . . . naar beneden. . . . Een ei. . . . !

Vlucht Pica, vlucht, sla de vlerken uit en ijl heen, ver van hier. Door dat kleine gaatje loert de dood! Helaas. Pica doorziet den toeleg niet. De aanblik is ook zoo verleidelijk . . . een ei . . . een helderwit versch eitje. . . . Ze hipt van tak op tak, al lager, strijkt neer, naast het ei. . . . Een forsche snavelstoot . . . een opening . . . eenige oogenblikken, . . . De giftbeker is geledigd. Verzadigd vliegt Pica heen. Maar 't duurt niet lang, of ze voelt zich onwel. Ze krijgt pijn, . . . 't gif werkt snel, de krampen worden heviger. Met inspanning van haar laatste krachten weet ze zich op te werken tot het nest hoog in den top van den populier. Doodziek schuifelt ze door het vlieggat naar binnen, zijgt op de eieren neer, de veeren verfomfraaid, de mooie staartpennen geknakt.

Even nog knippen, in doodstrijd, de oogleden en dan is 't gebeurd. Machteloos en slap valt het kopje neer. . . .

En terwijl Natuur haar bruidskleed gaat weven en nieuw leven ontspruit aan allen kant is daarboven in het ekster-nest de levensvonk gedoofd.

De eeuwige tragedie van het ongetemde dier.

JAN H. DE GROOT

DE HOND

Hij joeg de hoek om van de laatste straat
en mat in sprongen 't opgespoten veld.
Achter hem was de wind in stage vaart
zijn wilde vlucht voorbijgesneld.

Een barsch bevel klaroende langs de grond.
Hij keerde en legde d' ooren in zijn nek.
Dan kroop hij terug naar het verlaten hek.
Waarachter vloekende zijn meester stond.

Een lafaard die in felle striemen sloeg.
Een lafaard die het jankende verdroeg.